

Ugo Gabriele Becciani

Çarmaj familiaj scenoj dum la Jardudeko.

Antaùparolo

Pistojo, dum la sepa jaro de la fawisma erao.

La laborema urbeto estas influata de la tiutempa modo: la someroj ferioj en la florstila Viareò, kiu formiàas, en la tute apuda Kamaiora Plaò, pli popola, kaj en aliaj plaòoj, kiel tiuj de Livorno, kie al la ripozado, kaj al la amuziào, kuniàas helioterapiaj kuracoj, sablobanoj, talasoterapioj, inhalaj de jodsala akvo.

Oni estimas ankaù la feriojn en la ridantaj Apeninoj: Kutiàliano, Sankta Marcelo, la arbaroj trairitaj de la torento Sestaiono, Asenaj-ebeno, Longgarbaro, kiu staras jam en Grandabio.

Egale plaðas ankaù la termaj urbetoj, kiel Prakjo, kun àia minerala akvo "Sovaàarbara", Poreto, riða je fontoj sal-brom-iodaj, Kasciana, apud Livorno, kie eò dum la epoko de la antikvaj Romianaj oni utiligis la termoj sulfat-alkal-rarteriðaj kaj hidrossikarbonataj, òiuj lokoj, kie elwprucas sulfita akvo, "Fiodora".

Samtempe en Pistojo fervoras ideoj liberalaj kaj kontraùfawismaj, kiuj oni ekstarigas per kultura klubo, "Nigra Kato", anarkieca, sed kiu bonvenigas ankaù socialistojn, framazonojn, t.e. tiujn, kiuj estas malfavoraj al la opresa reàimo.

La pistoja Petro, emerito lokomotivestro, kaj lia fratro Antonio, al kiu li skribas, estas adeptoj de tiu movado, kaj la letera enhavo rilatas al tiuj personoj, kaj al la lokoj super priskribitaj: vojaòoj amuzaj, kuracaj, sed kiuj òefe montras diversan strabon pri vivo, kiu baziàu sur la homa rilato, kaj etendiàu tra lokoj, kiuj disradias aromon de libereco, kies manko prezentas la veran 'malsanon' de tiu malfeliða epoko.

Livorno, 10-a de Aùgusto, 1929.

Amata Antono,
mi respondas al via letero.

Vere, mi ne kawas al vi, ke vi estas fripono.

Fonde, vi ne estas tre fora de mi.

Vi distriàus fari kuron al mi per biciklo: ekskurso al Livorno estus utila promenado, kaj ài gajigus, almenaù parte, mian restadon kiel malsanulo.

Kaj vi povus ricevi novaìojn de mi, kaj de via nevetino Maria.

Se tio malplaðis al vi, mi ne kulpas pri tio.

Mi eksciis ke via filino Luisa (kaj tio estas esenca) ricevis grandan mildigon, spirante salan kaj iodan aeron, òi tie en Viareàò, kaj tio malpiplezigis mian doloron.

Nun mi petas al vi favoron: alporti al onklo Vitorjo, tiun botelon da akvo, vera eliksiro, kiu, kiel Dio volis, helpas la hepaton, la koron kaj, aldonita al bona olivoleo, la inteston; mi konfidas ke li eltiros utilon de ài.

Mi vidis lin en 'Bariero', revenante de mia vojaò, kaj mi eksciis de li, ke vi iros al 'Plaàò'.

Observante lin, mi ekkonsciis, ke li malpliboniàis je sano, kaùze de penoj kaj zorgoj, ne certe pri lia antikva aò.

Mi konas komerciston, kiu suferis pri tia malfeliò, kaj li diris al mi, antaù ne longe, ke tiun naturan akvon oni devas trinki òe la fonto, kaj ke ài multe helpas abunde pisadi.

Estas fakto ke nun, malgraù la aò, li resaniàis.

Li antaùvidis vivi ankoraù multajn jarojn, kaj doninte fundon al òiuj siaj wparadoj, acetis belan vilaon an la agrabla kamparo.

Se mi estus Vitorjo, mi kondukus same.

Eò, diru al li, se vi vidus lin, ke li venu viziti min, òi tie, ke ni iros piede, kie elwprucas tiu akvo "Fiodora", saniga.

Sed, cù vi volas konsili al li "Poretan", ài estas same tre taùga.

Mi eksciis de Joano, kiu vin vidis bicikle, dum li laboris kiel stratbalaisto: li vidis vin, kaj vi ne respondis, kvankam vi pasis apud li, kiu estis bone rekonebla pro la uniformo, en strateto tre mallaràa.

Li skribis al mi: - Tio estas kolosa! Pasi òe fratro; mi vokas lin, li silentas: freneza! -

Sentinte lin tiel afliktata, mi respondis al li: - Ne estas bele, sed vi ne estu ofendita. Eble li ne komprenis vin, dum mi komprenis la intimajn kialojn pri via retenaemo. Mi skribis al li tiumaniere, ke li kondukis malhumile. -

Utilas pardoni tiun, kiu havas la menson, tiel wtonigitan de la viveventoj.

"Estas neutila purigi la pugon tiel al la porko, kiel al la mulo".

Kvankam li estas fripono, wajnas ke la bonwanco asistas lin: li lasis stratbalaistlaboron, por laborposteno de fajristo.

Mi povus iri labori kun li, kiel trajnkondukisto, kaj perlabori kvazaù la duoblon.

Konsiderinte la tempoj pli ol jom malfaàilaj, mi provis prezenti peton al lia enterpreno.

Òar ankoraù mi ne ricevis respondon: konsiderante la proksimecon, estas pli bone ke mi iru mem.

Se tio estos profitiga, mi povu iri loài tie, kaj, òar vi scias bone, òu utilas restadi in tiu loko, aù cirkaùe, vi povos konsili min.

Mi dirus jam tion ankaù al Vettori, kaj ankaù li scipovos konsili min, kie fiksi estonte mian loàadon.

Kun la nova laboro, mi povu vivi finfine digne!

Ekde mi estas emerita, por ne pigrumi, mi provis skribi versojn, sed mi ne naskiais poeto, kaj mi tudas tiun kiu aùskultas min.

Almenaù mi amuziaas, kreu min kara Anòio, mi suprenlevas la menson, streàita de la luktoj malmolaj kaj dubemaj, kaj mi kuraiaas, kiel se mi sidas kun vi kaj via edzino, paroli dum la manào, ankaù se via instruistineto kritikus certe min.

Òar vi demandas al mi kion mi faris Pistoje, mi diras al vi, ke mi iris al via domo, kaj, ne àenu vin, òar vi trovis ion strangan en la powtkesto: la komunumestro skribus neniam al unu kiel vi, se ne por puna dispozicio.

Mi elpensis tre impona vian kradpordon; grava kaj faàilmova, ài donacas progresan aspekton al via enirejo. Vespere, mi vidis la piroteknikaiojn, honore al Sankta Jakobo, kun mia knabino: de temp' al tempo, àoja eksplodo, en mondo tiel morna.

Dum la morgaùo, en Nigra Kato mi vidis Moki(n) kaj Buratti(n), kaj eksciis de ili, ke oni forprenos Pellegrini(n) el la interna ekzilo.

Bedaùrinde, tiuj 'ratoj' ofte efektivigas tiun eraron, kiel okazis al Pazzaglia.

Òar mi ne povis vidi ilin, kiam vi renkontos ilin, alportu miajn salutojn: ili estas estimintaj, por ilia granda valoro kaj noblaj konvinkoj.

Tial ke la urbostratoj estas subpremitaj de sufoka varmego, kaj al la knabino plaðas òiam vidi novaìojn, mi portis vin al Grandabio, manài la arbarfruktojn.

Antaùe, mi haltis dutage al Prakia, promeni tra tiuj jarcentaj arbaroj kaj trinki la mineralan akvon "Silva".

Poste, per la vagonaro de la Fervojo de la Apeninoj Pistojoj mi iris àis Sankta Marcelo.

Ankoraù ni formoviàis en Kutigliano(n): ni manàis en Sestaiono kaj dormis en Asenaj-Ebeno.

El òi tie la ekskurso piede al Longarbaro estas kvazaù devigo.

Mi forgesis ke, perveturinte el Pistojo, por ne forlasi la bonajn kutimojn, mi trairis "Spegulon", kaj trinkis, ankaù òi tie, la bonan akvon.

Trairante la torenton "Branà" mi sentis grandan àojon, kiam mi aùdis tiom da homoj, kiuj aprezis vian domon, pro la bela porcio, kiun Bombardini konstruis, kiel vera artisto; sed ili òefe laùdis vian politikan programon kaj vian socian zorgon.

Plaðas al mi memori al vi, ke igis min feliða ankaù pasi al la hejmo, kie mi naskiàis, tie òe la preàejo de Karmelo.

Dum mi parolis al la filino, la nigraðapa silvio komencis trili melodie, kaj apude respondis al ài la najtingalo.

La murmuro de la vento fleksis la verdajn foliarojn kaj disvastigis en la aero bonan aromon de piceoj kaj de floraj herbejoj.

Mia menso konfuziàis kaj mi restis senvorta, pro tiom da òarmo kaj libera sento.

Mi salutas vin, frato mia.

Mi ne malwparis tempon paroli kun vi.

Petro